

ערוסי: לחיים חדשים

חבוק עם אשתו, יוצא נסים ערוסי משערי כלא מעשיהו ברמלה

שמו של נסים ערוסי נזכר פעמים רבות. הוא התפרסם בעיקר כאשר נתפס עם יורם לנדסברגר, כשברחו שניהם מן הכלא, יחד עם נחמן פרקש. השבוע השתחרר ערוסי שוב מהכלא. אך בניגוד לפעמים הקודמות, לראשונה בחייו, יש לו תקווה לחיים חדשים. אחרי כל מה שסופר על ערוסי, האסיר המועד, הקשות, הרי דחקא סיפורו האישי הוא פשוט, אנושי, ואפילו נוגע ללב.

סיפור נסים ערוסי:

נסענו בכביש שליך נהריה. הכל כבר היה בסדר. את הקופה שפיצחנו, השארנו מתחת אחד העצים. כל מה שנשאר לנו לעשות היה להסתלק במכסמים מהירות מן המקום. היתה עוד בעיה קטנה אחת, ש' המכונית שבה נסענו, היתה גנובה. התרחקנו כמה קילומטרים מן המקום של הקופה ואז פתאום אני מרגיש שחושך לי בעיניים. שוטרים של משמר הגבול, עושים

איתי כאשר נתפסנו, אלברט צעירי ודוד אסידו, קיבלו הרבה פחות ממני. אני קיבלתי הכי הרבה כי יש לי עבר רציני. התביעה עירערה כי הם חשבו שמגיע לי לשבת יותר, וככה הגעתי לעליון. בבית המשפט העליון אמרתי שלא התפרצתי, רק פיצחתי, אבל זה לא עזר לי והם הגדילו את העונש לחמש שנים. רק עכשיו, אחרי ארבע שנים יצאתי מבית הסוהר.

אני נכנס — ויוצא

התקופה הזאת שישבתי בבית הסוהר לא היתה הפעם הראשונה שלי. אני התחלתי את הישיבות שלי בבתי-כלא לפני 24 שנים. כיום אני בן 33, ברוך השם. היינו שבע נפשות בבית. שלושה אחים ושתי אחיות. אני הבכור מכולם. אבא נהרג על-ידי הבריטים בשבת השחורה. לאמא לא היתה ברירה, היא יצאה לעבוד.

עם דליה לביא

נראה ערוסי לאחר בכורת מקוה שכל משתתפיו אסירים. הבמאי היה נחום שליט והאסירים שחקנים צעירים פעמים רבות בפני קהל גדול. ערוסי, מלא תפקיד של מפגין במחאה של קישון: שמו הולך לפניו.

בגיל תשע התפרצתי לבית קפה, איפה שהיה קולנוע מגדלור. כל מה שגנבנו בפי' נים היה קצת סיגריות. לא נתפסנו בשעת המעשה. הגיס שלי הלך למשטרה ומסר אותי. השופט ששפט אותי היה שיטריה, שר המשטרה המנוח, שהיה אז שופט נוצרי. הוא שלח אותי למוסד של עבריינים צעירים בראשון-לציון. ככה היתה ההתחלה שלי. מאז, 24 שנים, אני נכנס ויוצא, נכנס ויוצא. לפני תשע שנים התחתנתי עם מרים. גרנו

לנו סימן לעצור. לא היתה ברירה, עצרנו. בהתחלה נעשה לנו טוב על הנשמה, כי התברר שהם חשבו אותנו למבריחים. אבל אחרי כמה זמן הם גילו שהמכונית היא גנובה. הם הביאו גשש, והוא הלך ומצא את הקופה שהתכאנו מתחת לעץ. ככה נתפסתי בפעם האחרונה. הקופה היתה גנובה מבית-החרושת של שבתל-אביב, אבל אני לא הייתי בין אלה שגנבו. לקחו אותי למחור, ושם נתן לי השופט מלחי שלושים חודשים. אלה שהיו יחד

אמר לי פרקש: תראה, יש משור ואנחנו מתכוונים לברוח. אמרתי לו: בורחים — בורחים. אני גם כן בורח. היה לי בדיוק מצב רוח בשביל לברוח. גם בעיות עם האשה וגם השופט אולשן דחה בעליון את הבקשה שלי להשתחרר בערבות, עד שית' חיל משפט העירעור נגדי.

ניסרנו יומיים. כל אחד שם יד על הי' משור ופתחנו את החלון. ביום השני, חיכינו לכיבוי-האורות, בשעה עשר בלילה. כמו שכיבו, יצאנו החוצה דרך החלון. היינו חמישה אנשים.

היתה לנו איזה תוכנית, שלא יגלו את הבריתה עד הבוקר, כדי שיהיה לנו מספיק זמן בשביל להשאיר פס ולהסתלק. אבל כש' יצאנו מהחלון החוצה, והתחלנו לזחול על הגג, ראה אותנו אחד האסירים והתחיל לצרוח: בורחים! בורחים!

רק שמעו את הצריחות שלו, התחילו כל הסירנות, השריקות, הריצות והחיפושים. תפשו שנים מאיתנו על המקום. פרקש, יורם ואני ברחנו ביחד. פתאום נתפס יורם בגדר תייל ונפצע. הוא צעק אלי: ערוסי, בחיי אביך, אל תעזוב אותי, אני תלוי! חזרתי ועזרתי לו לרדת. התחלנו לרוץ ולא מצאנו את פרקש. הוא נעלם.

לקחתי את יורם והבאתי אותו אל הדודה שלי ברמת-השרון. ישבנו שם אצלה יומיים ואחר תפשו אותנו. יורם יצא לקנות אבטיח ועיתון, מישהו ראה אותו והביא שוטרים.

★ ★ ★

„שושן ביקש ממני“

אני אסיר ותיק. ישבתי המון זמן. ראיתי הרבה דברים. היום זה עוור לי להבין בני-אדם. אני יודע שלבן-אדם צריך לעזור.

בכלא, כל מי שהיה צריך עזרה, היה בא אלי. הייתי משתדל, מתעניין, מבקש, ומנסה לסדר את הענין. בתקופה האחרונה שישבתי, קיבלתי יחס מצויין מהסוהרים. אני לא יודע אם היה אסיר שקיבל אותו יחס כמו שאני קיבלתי. היה לי מותר להתחזק בחדר שלי מקלט רדיו וכף חשמלית. כל יום היו אולי 15 חברה משתמשים

החליף האסיר הקשוח מבטי חיבה עזים בדרכם הבייתה. בעיני העוברים ושבים נראו השניים כזוג צעיר שיצא בזה הרגע מתחת לחופה. „הבססתי לה שלא אכנס יותר לבית הסוהר“, הסביר ערוסי.

בכף החשמלית שלי. נתנו לי חדר לבד. השתתפתי בשתי הצגות חיאתרון, בכלא. נחום שליט, הבמאי שלנו, עשה איתנו, עם האסירים, הצגות שהופענו בהם בהרבה מקומות. אני, למשל, שיחקתי בהצגה של אפרים קישון, שמו הולך לפניו.

מנהל מעשיהו, שלמה שושן, ואני, חברים מצוינים. במשך 18 שנים, מאז שהוא התי' גייס, אני הולך איתו כיחד. הוא הלך לי' שאטה — אני אחריה. הוא הלך לתל-מונד — אני אחריה. כל הזמן אנחנו ביחד.

אני מכבד את שושן ושומע בקולו. אני פשוט מוכן לעשות בשבילו הכל. היינו יושבים במשך שלו הרבה שעות ומדברים. על הבעיות שלי, על מה שאני אעשה כשאצא מהכלא, על הכל. לא הסתרתי משושן שום דבר.

פעם אפילו היה מקרה שפרקש ברח לשושן. זה היה באחת הברירות שלו. שושן ביקש ממני ואני הפגשתי את שניהם בשביל לתת לשושן צ'אנס לשכנע את פרקש לחזור. הוא הצליח, ופרקש חזר. עכשיו השתחררתי סוף-כל-סוף. לא האמנתי שייגיע הרגע הזה. במחנה מעשיהו

ידעו איפה לחפש. פעם שהלכתי לסחוב קצת ענבים בכרם, הם הביאו לי שוטרים וככה הגעתי שוב פעם לכלא. כי היה לי על תנאי. הצרה היתה שאשתי מרים, היתה בדיוק בחודש השמיני של ההריון. אחרי המאסר ההוא לא חזרתי יותר לאשדוד. באתי לגור אצל אמא שלי בתל-אביב. השתחררתי מה' מאסר ההוא אבל אחרי כמה זמן נכנסתי עוד פעם. אשתי לא יכלה יותר לסבול את כל העסק הזה והתגרשה ממני.

★ ★ ★

„ברחנו ביחד“

הברחה הגדולה עם נחמן פרקש, אלוף הבריחות, היתה בזמן של הי' מאסר האחרון, מתי שחיכיתי לערעור בעליון. הביאו אותי לכלא יפו. שם פגשתי את פרקש. הוא היה בתא אחד עם יורם לנדס' ברגר ויעקב בן-אברהם. אני לא יודע למה, אבל כמו שהגעתי לכלא, הרגשתי שמתבשל משהו. לא ידעתי מה, אבל כאילו הרחתי משהו באחיר. נכנסתי לחדר שלהם. כמו שאני נכנס,